کِتابِ زِکریا نَبی

پیشگُفتار

کِتابِ زِکریا نَبی ره مُوشه که دَ دُو بَخش تقسِیم کنی: بخشِ اوّل دَ بارِه رویا ها و توره گُفتونِ زِکریا قد ملایکه‌ها اَسته که کَلوتر مربُوطِ دُوباره آباد کدونِ خانِه خُدا مُوشه. بخشِ دوّمِ پیشگویی‌ها دَ بارِه مسیح و آخِر زمان اَسته که مربُوطِ آیندِه اِسرائیل، پادشاهِ آینده، جنگ-و-جَدل، قضاوَت و پیروزی مُوشه.

مَوضوع‌های مُهِمِ امزی کِتاب اینیا اَسته:

طبقه-بَندی مَوضوع‌ها

دعوَت دَ توبه (۱:۱)

رویای اوّل: اَسپ‌سوارا (۷:۱)

رویای دوّم: شاخ‌ها و آینگرها (۱۸:۱)

رویای سِوّم: یگ مَرد قد ریسپونِ اندازه‌گِیری (۱:۲)

رویای چارُم: دَ بارِه یهوشُعَ پیشوای بُزُرگ (۱:۳)

رویای پنجُم: چِراغدان و دُو دِرختِ زَیتُون (۱:۴)

رویای شَشُم: طوماری که پَرواز مُونه (۱:۵)

رویای هفتُم: خاتُو دَ مَنِه مَنَک (۵:۵)

رویای هشتُم: چار گاڈی جنگی (۱:۶)

تاجِ یهوشُعَ (۹:۶)

خُداوند از روزِه ظاهِری بیزار اَسته (۱:۷)

وعدِه بَرکت بَلدِه اورُشَلیم (۱:۸)

قضاوَت دَ بَلِه دُشمَنای اِسرائیل (۱:۹)

پادشاهِ آیندِه صَهیون (۹:۹)

ظهُورِ خُداوند (۱۴:۹)

خُداوند یهُودا و اِفرایم ره بَرکت مِیدیه

(۱:۱۰)

دُو رقم چوپو (۴:۱۱)

نابُودی دُشمَنای اورُشَلیم (۱:۱۲)

ماتَم بَلدِه کسی که نَیزه خورده (۱۰:۱۲)

پاکی از گُناه (۱:۱۳)

چوپو و گوسپندو (۷:۱۳)

پادشاهی خُداوند دَ اورُشَلیم (۱:۱۴)

دعوَت دَ توبه

۱ ① دَ ماهِ هشتُمِ سالِ دوّمِ پادشاهی داریوش، کلامِ خُداوند دَ زِکریا نَبی باچِه بِرِکیا، نوسِه عِدّو نازِل شُده گُفت: ② "خُداوند دَ بَلِه بابه‌کَلونای شُمو غَدر قار بُود. ③ امزی خاطر دَ مردُم بُگی که خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه، 'پس سُون ازمه بیِید.' و خُداوندِ لشکرها مُوگیه، 'ما ام پس سُون ازشُمو میِیُم.' اِی ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه.

④ 'رقمِ بابه‌کَلونای خُو نَبَشِید که

اَنبیای سابِق دَزوا اِعلان کده گُفت، "خُداوندِ لشکرها اینی رقم مُوگیه، 'از راه‌های بَد و اعمالِ شرِیرانِه خُو پس تاو بُخورِید.' "لیکِن اُونا گوش نَدَد و از اَید مه نَشُد، 'اِی ره خُداوند مُوگیه. ۵ 'بابه‌کَلونای شُمو کُجا اَسته؟ امچُنان اَنبیا، آیا اُونا تا اَبَد زِنده مَنده؟ ۶ لیکِن کلام و احکامِ ازمه که دَ خِدمتگارای خُو اَنبیا اَمر کدُم، آیا بابه‌کَلونای شُمو ره گِرِفتار نَکد؟ اوخته اُونا توبه کد و گُفت، "خُداوندِ لشکرها قد ازمو مُطابِقِ راه‌ها و اعمال مو رفتار کد، امُو رقم که اُو قَصد کدُد که قد ازمو رفتار کُنه." "

رویای اوّل: اَسپ‌سوارا

⑦ دَ روزِ بِیست و چارُمِ ماهِ یازدَهُم، یعنی دَ ماهِ شِباط، دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی داریوش، کلامِ خُداوند دَ زِکریا نَبی باچِه بِرکیا، نوسِه عِدّو نازِل شُد که زِکریا اینی رقم نقل مُونه: ⑧ "دَ وختِ شاو دِیدُم که یگ مَرد دَ بَلِه یگ اَسپِ سُرخ سوار بُود. اُو دَ مینکلِ دِرختای مورت دَ مَنِه دَرّه ایسته بُود و دَ پُشت ازُو سوارای دِیگه قد اَسپ‌های سُرخ، زَرد و سفید قرار دَشت. ⑨ اوخته ما گُفتُم، 'اَی بادار مه، اَمیا چی اَسته؟' ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد،

دَز مه گُفت، «ما دَز تُو نِشو مِیدیُم که اَمیا چی اَسته.»

۱۰ پس امُو مَرد که دَ مینکلِ دِرختای مورت ایسته بُود، دَ جواب مه گُفت، «اُونا کسای اَسته که خُداوند رَیی کده تا زمی ره بررَسی کُنه.»

۱۱ اوخته اُونا قد ملایکِه خُداوند که دَ مینکلِ دِرختای مورت ایسته بُود، نقل کده گُفت، «مو زمی ره بررَسی کدی و دِیدی که تمامِ زمی آرام و اَمنیَت بُود.»

۱۲ و ملایکِه خُداوند گُفت، «اَی

خُداوندِ لَشکرها، تا کَی رَحمت خُو ره از اورُشَلیم و شارای یهُودا که دَ بَلِه شی دَ امزی هفتاد سال قار بُودے دُور نِگاه مُونی؟ ۱۳ اوخته خُداوند قد تورای خُوب و کلامِ تَسَلی‌بَخش دَ ملایکِه که قد ازمه توره مُوگُفت جواب دَد. ۱۴ پس ملایکِه که قد ازمه گپ مِیزَد دَز مه گُفت: "اِعلان کده بُگی که خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، "ما دَ بارِه اورُشَلیم و صَهیون غَدر غَیرَت دَرُم؛ ۱۵ و دَ بَلِه مِلَّت‌های که آسُوده یَه سخت قار اَستُم، چُون دَ حالِیکه ما دَ بَلِه قَوم خُو کَم قار بُودُم اُونا دَ حقِ قَوم مه از حَد کَلو

بَدی کد.“ ⑯ امزی خاطر خُداوند اینی رقم مُوگیه، ”ما قد رَحمت-و-دِلسوزی دَ اورُشَلیم پس میِیُم؛ خانِه مه دَ مَنِه شی آباد مُوشه و ریسپونِ اندازه‌گِیری بازسازی دَ بَلِه اورُشَلیم کَش مُوشه.“ ⑰ اِی ره خُداوندِ لشکرها مُوگیه. ”امچُنان اِعلان کُو که خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ”شارای مه بسم لَبریز از خوشبَختی مُوشه و خُداوند صَهیون ره دُوباره تَسَلّی-و-آرامِش مِیدیه و اورُشَلیم ره بسم اِنتِخاب مُونه.“

رویای دوّم: شاخ‌ها و آینگرا

۱۸ اوخته سر خُو ره باله کده توخ
کدُم و دِیدُم که چار شاخ بُود. ۱۹ پس ما
دَ ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد گُفتُم: "اَمیا
چی اَسته؟" اُو دَ جواب مه گُفت: "اَمیا
شاخ‌های اَسته که یهُودا، اِسرائیل و
اورُشَلیم ره تِیت‌پَرَک کده."

۲۰ بعد ازُو خُداوند چار آینگر ره دَز
مه نِشو دَد. ۲۱ و ما پُرسان کدُم: "امیا
بَلدِه چِیزکار اَمَده؟" اُو دَ جواب مه گُفت:
"امُو شاخ‌ها یهُودا ره تِیت‌پَرَک کد تا هیچ
کس سر باله نَتَنه، لیکِن امیا اَمَده تا اُونا
ره وَحشَت زَده کُنه، اَرے، تا شاخ‌های

مِلَّت‌های ره مَیده کُنه که شاخ‌های خُو ره دَ خِلافِ سرزمِینِ یهُودا بِلند کد تا مردُم شی ره تِیت‌پَرَک کُنه.“

رویای سِوّم: یگ مَرد قد ریسپونِ اندازه‌گِیری

۲ ① ما سر خُو ره باله کده توخ کدُم و یگ مَرد ره دِیدُم که دَ دِست شی ریسپونِ اندازه‌گِیری بُود. ② اوخته ما پُرسِیدُم: ”کُجا موری؟“ اُو دَز مه گُفت: ”بَلدِه اندازه کدونِ اورُشَلیم تا بِنگرُم که بَر شی چِیقَس اَسته و دِرازی شی

چِیقَس.“

③ دَ امزُو غَیت ملایکِه که قد ازمه توره مُوگُفت بُرو رفت و یگ ملایکِه دِیگه بَلدِه مُلاقاتِ ازُو اَمَد ④ و دَزُو گُفت: ”بِدَو و دَ امزُو مَردِ جوان بُگی، ʿاورُشَلیم بخاطرِ مردُمِ کَلو و حَیوانای کَلو که دَ مَنِه شی جای مِیگِیره، رقمِ آغِیلای بےدیوال جای بُود-و-باش مُوشه؛ ⑤ چُون ما دَ چارطرف شی یگ دیوالِ آتِشی مُوشُم و ما دَ مَنِه شی شِکوه-و-جلال شی مُوشُم.ʿ اِی ره خُداوند مُوگیه.

⑥ خُداوند مُوگیه، ʿباله شُنِید، باله

شُنِید! از سرزمِین شمال دُوتا کنِید، چُون
ما شُمو ره رقمِ چار بادِ آسمو تِیت‌پَرَک
کدیم. ٬ اِی ره خُداوند مُوگیه. ۷ ٬باله
شُو، اَی مردُمِ صَهیون! شُمو که دَ شارِ
بابُل زِندگی مُونِید، دُوتا کُنِید. ٬ ۸ چُون
خُداوندِ لَشکرها که بعد از ظاهِر کدونِ
شِکوه-و-جلال خُو مَره رَیی کده، دَ بارِه
مِلَّت‌های که شُمو ره غارَت کده اینی رقم
مُوگیه، ٬هر کسی که شُمو ره غَرَض
بِگِیره، تُخمِ چِیم مَره غَرَض مِیگِیره. ۹
چُون اینه، ما دِست خُو ره دَ خِلافِ ازوا
باله مُونُم و اُونا دَ وسِیلِه غُلامای خودون
خُو غارَت مُوشه. ٬ وختی اِی کار شُد،

اوختە شُمو مِیدَنِید کە مَرە خُداوندِ لَشکرها رَبی کدە.

۱۰ اَی دُخترِ صَهیون سرُود بِخان و خوشی کُو! چُون خُداوند مُوگیە، اینە، ما میِیُم و دَ مینکل تُو جای-دَ-جای مُوشُم.
۱۱ دَ امزُو روز مِلَّت‌های کَلو خودون رە دَ خُداوند مِیچَسپَنە و قَوم مە مُوشە و ما دَ مینکل تُو جای مِیگِیرُم. وختی اِی کار شُد، اوختە تُو مِیدَنی کە خُداوندِ لَشکرها مَرە دَ پیش تُو رَبی کدە. ۱۲ خُداوند یهُودا رە دَ سرزمِینِ مُقَدَّس دَ عِنوانِ حِصّە خاص بَلدِە خُو مِیگِیرە و اورُشَلیم رە

دُوباره اِنتِخاب مُوکُنه. ۱۳ اَی تمامِ بَشر،
دَ حُضُورِ خُداوند چُپ بَشِید، چُون اُو از
جایگاهِ مُقَدَّس خُو باله شُده.»

رویای چارُم: دَ بارِه یهوشُعَ پیشوای بُزُرگ

۳ ۱ اوخته اُو یهوشُعَ پیشوای
بُزُرگ ره دَز مه نِشو دَد که دَ حُضُورِ
ملایکِه خُداوند ایسته بُود و شَیطو دَ
دِستِ راستِ یهوشُعَ ایسته شُدُد تا دَ بَلِه
ازُو تُهمَت کُنه. ۲ ملایکِه خُداوند دَ
شَیطو گُفت: «اَی شَیطو، خُداوند تُو ره

سرزنِش کُنه! خُداوند که اورُشَلیم ره اِنتِخاب کده تُو ره سرزَنِش کُنه! آیا اِی آدم رقمِ چیوِ نِیم سوختِه نِییه که از مَنِه آتِش گِرِفته شُده بَشه؟"

(۳) یهوشُعَ کالای چِرگ-و-چتل پوشِیده دَ حُضُورِ ملایکه ایسته بُود. (۴) و ملایکه دَ امزوا که دَ حُضُور شی ایسته بُود گُفت: "کالای چِرگ-و-چتل ره از جان شی بُر کنِید." بعد ازُو دَ یهوشُعَ گُفت: "توخ کُو، گُناهِ تُو ره از تُو دُور کدُم و آلی کالای باشِکوه دَ جان تُو مِیدیُم."

⑤ اوخته ما گُفتُم: "بیل که یگ لُنگی پاک دَ سر شی بِدیه." پس اُونا یگ لُنگی پاک دَ سر شی دَد و اُو ره قد کالای نَو پوشَند، دَ حالِیکه ملایکِه خُداوند ایسته بُود.

⑥ دَ امزُو غَیت ملایکِه خُداوند تاکِید کده دَ یهوشُعَ گُفت: ⑦ "خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، 'اگه مُطابِقِ راه‌های مه رفتار کُنی و وظِیفِه ره که دَز تُو مِیدیُم دَ جای بیری، اوخته تُو سرپرَستِ خانِه مه مُوشی و از حَولی‌های مه نِگاهوانی مُوکُنی و ما دَز تُو اِجازه مِیدیُم

که دَ مینکلِ امزیا که دَ اِینجی ایسته یَه رفت-و-اَمَد کُنی.

(۸) پس اَی یهوشُعَ پیشوای بُزُرگ، تُو و همکارای تُو که دَ حُضُور تُو مِیشِینه و امُو مَردا نشانی چِیزای عجِیب اَسته، بِشنَوِید! اینه، ما خِدمتکار خُو «شاخچه» ره میرُم. (۹) توخ کُو، سنگی ره که دَ پیشِ رُوی یهوشُعَ ایشتیم، یگ سنگ اَسته که دَ بَلِه خُو هفت پالُو دَره؛ ما نوِشتِه شی ره دَ بَلِه شی نَقش مُوکنُم و ما گُناهِ امزی سرزمی ره دَ یگ روز دُور مُونُم.

۱۰ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، ”دَ امزُو روز هر کُدَم شُمو همسایِه خُو ره کُوی مُونِید که بییه و دَ تَی تاکِ انگُور شُمو و دِرختِ انجِیر شُمو بِشِینه.“

رویای پنجُم: چِراغدان و دُو دِرختِ زَیتُون

۴ ۱ اوخته ملایکِه که قد ازمه توره مُوگُفت پس اَمَد و مَره رقمی که یگ نفر ره از خاو بیدار مُونی بیدار کد ۲ و دَز مه گُفت: ”چِیزخیل مِینگری؟“ ما گُفتُم: ”یگ چِراغدان ره مِینگرُم که کامِلاً

از طِلّا اَسته و بَلِه سر شی تیلدانی قرار دَره؛ دَ بَلِه چِراغدان هفت چِراغ اَسته و هفت نوله، یگ نوله بَلدِه هر چِراغ که دَ سر شی اَسته. ۳ دَ پالُوی شی دُو دِرختِ زَیتُون اَسته، یگ شی دَ طرفِ راستِ تیلدانی و دِیگِه شی دَ طرفِ چَپ شی.“ ۴ ما دَ ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد گُفتُم: ”اَی بادار مه، اَمیا چی اَسته؟“ ۵ و ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد دَ جواب مه گُفت: ”آیا تُو نَمِیدَنی که اَمیا چی اَسته؟“ ما گُفتُم: ”نَه، بادار مه.“

۶ اوخته اُو دَ جواب مه گُفت: ”اِی

کلامِ خُداوند بَلدِه زِروبابِل اَسته: ‹نَه دَ وسِیلِه قُدرتِ نِظامی و نَه دَ وسِیلِه قُوَتِ اِنسان، بَلکِه دَ وسِیلِه روحِ ازمه کامیاب مُوشی.› اِی ره خُداوندِ لَشکرها مُوگیه.
⑦ اَی کوهِ کٹه، تُو چی اَستی؟ تُو دَ پیشِ رُوی زِروبابِل اَوار مُوشی؛ اُو سنگِ تکمِیل شُدونِ خانِه خُدا ره پیش میره و مردُم چِیغ زَده مُوگیه، ‹خُداوند اِی ره نیک و مُبارک کُنه!›"

⑧ کلامِ خُداوند بسم دَز مه اَمَد و
⑨ گُفت: "دِستای زِروبابِل تادَوِ امزی خانه ره ایشت و دِستای ازُو اِی ره تَکمِیل

مُونه.» وختی اِی کار شُد، شُمو مِیدَنِید که خُداوندِ لَشکرها مَره دَ پیش شُمو رَیی کده.

⑩ ملایکه اِدامه دَده گُفت: «کسای که شُروعِ چِیزای ریزه ره خار-و-حَقِیر حِساب مُونه، وختی تارِ رجه و شاقُول ره دَ دِستِ زِروبابِل بِنگره، خوشحالی مُونه. امی هفت، چِیمای خُداوند اَسته که دَ تمامِ زمی دَ گردِش اَسته.»

⑪ اوخته ما دَزُو گُفتُم: «اِی دُو دِرختِ زَیتُون که دَ طرفِ راست و طرفِ چَپِ چِراغدان قرار دَره چِیزخیل اَسته؟»

۱۲ و ما بسم دَزُو گُفتُم: "اِی دُو شاخچِه
دِرختِ زَیتُون که از نوله‌های طِلّایی روغو
مِیریزَنه، چِیزخیل اَسته؟" ۱۳ اُو دَز مه
گُفت: "آیا تُو نَمِیدَنی که اَمیا چی
اَسته؟" ما گُفتُم: "نَه، بادار مه." ۱۴
اوخته اُو گُفت: "اَمیا دُو مَسَح شُده اَسته
که دَ حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی ایسته
مُوشه."

رویای شَشُم: طوماری که پَرواز مُونه

۵ ۱ ما بسم سُون باله توخ کدُم

و یگ طومار ره که دَ حالِ پَرواز بُود دِیدُم. ۲ و ملایکه دَز مه گُفت: "چِیزخیل مِینگری؟" ما گُفتُم: "یگ طومار ره مِینگرُم که دَ حالِ پَرواز اَسته؛ دِرازی شی بِیست توغَی اَسته و بَر شی دَه توغَی." ۳ اوخته اُو دَز مه گُفت: "اِی پُر از لعنت اَسته که دَ تمامِ رُوی زمی موره، چُون هرکسی که دُزی کُنه دَ مُطابِقِ نوِشتِه یگ رُوی طومار گُم-و-گُل مُوشه و هرکسی که قَسمِ دروغ بُخوره دَ مُطابِقِ نوِشتِه دِیگه رُوی شی گُم-و-گُل مُوشه. ۴ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، 'ما اُو ره رَیی مُونُم و اُو دَ خانِه دُز و دَ خانِه

هرکسی که دَ نامِ ازمه قَسمِ دروغ بُخوره داخِل مُوشه و دَ مَنِه امزُو خانه جای-دَ-جای شُده اُو ره قد چیوها و سنگای شی از بَین مُوبره.“

رویای هفتُم: خاتُو دَ مَنِه مَنَک

۵ دَ امزُو غَیت ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد پیش اَمَده دَز مه گُفت: ”سُون باله توخ کُو و بِنگر که چِیزخیل بُرو میبه.“ ۶ ما پُرسان کدُم: ”اِی چی اَسته؟“ اُو گُفت: ”اِی یگ مَنَک اَسته که بُرو میبه.“ و گُفت: ”اِی اعمالِ ازوا دَ

تمامِ زمی اَسته.“

⑦ اوخته سرپوشِ سُربی مَنَک باله شُد و یگ خاتُو دَ مَنِه شی شِشته بُود. ⑧ و اُو گُفت: “اِی شرارَت اَسته.” و اُو امُو خاتُو ره پس دَ مَنِه مَنَک چِقی کد و سرپوشِ سُربی ره دَ دان شی ایشت.

⑨ دَ امزُو غَیت سُون باله توخ کدُم و دِیدُم که دُو خاتُو پیش میبه و باد دَ بال‌های ازوا اَسته. بال‌های ازوا رقمِ بال‌های لَگ‌لَگ بُود و اُونا مَنَک ره باله کده دَ مینکلِ زمی و آسمو بُرد.

۱۰ ما دَ ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد
گُفتُم: "اُونا مَنَک ره کُجا مُوبره؟" ۱۱
اُو دَز مه گُفت: "دَ سرزمِین شِنعار مُوبره
تا بَلدِه شی یگ خانه آباد کُنه و غَیتِیکه
خانه آماده شُد، اُو ره دَ اُونجی دَ جایگاهِ
شی قرار بِدیه."

رویای هشتُم: چار گاڈی جنگی

۶ ۱ ما بسم سُون باله توخ کدُم
و دِیدُم که چار گاڈی جنگی از مینکلِ دُو
کوه میبه و امُو کوه‌ها کوه‌های برونزی
بُود. ۲ دَ گاڈی جنگی اوّل اَسپ‌های

سُرخ، دَ گاڈی جنگی دوّم اَسپ‌های سیاه، ۳ دَ گاڈی جنگی سِوّم اَسپ‌های سفید و دَ گاڈی جنگی چارُم اَسپ‌های خالتُو بسته بُود؛ پگ شی اَسپ‌های قَوی. ۴ اوخته ما دَ ملایکِه که قد مه گپ مِیزَد گُفتُم: "اَی بادار مه، اَمیا چی اَسته؟" ۵ ملایکه دَ جواب مه گُفت: "اَمیا چار روحِ آسمو اَسته که بعد از ایسته شُدو دَ حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی بُرو موره. ۶ گاڈی جنگی که اَسپ‌های سیاه دَره سُون سرزمِینِ شمال موره و اَسپ‌های سفید از پُشتِ ازوا؛ و اَسپ‌های خالتُو سُون سرزمِینِ جنُوب موره." ۷ وختی امُو

اَسپ‌های قَوی بُرو اَمَد، اُونا بی‌قرار بُود
که بوره و دَ زمی گشت بِزنه. و اُو گُفت:
"بورِید و دَ زمی گشت بِزنید." پس اُونا دَ
زمی گشت زَد. ۸ اوخته اُو دَ آوازِ بِلند
دَز مه گُفت: "توخ کُو، اُونای که سُون
سرزمِین شمال رفت، قار مَره دَ سرزمِینِ
شمال تاه شَند."

تاجِ یهوشُعَ

۹ کلامِ خُداوند دَز مه اَمَده گُفت:
۱۰ "از اسِیرای که از بابُل اَمده، یعنی
از حِلدای، طوبیا و یِدَعیا نُقره و طِلّا بِگِیر

و دَ امزُو روز دَ خانِه یوشیا باچِه صِفَنیا بورُو [۱۱] و امُو هدیه ره ام قد خُو بُبر. اوخته یگ تاج جور کُو و اُو ره دَ سرِ پیشوای بُزُرگ یهوشُعَ باچِه یهوصادق بیل [۱۲] و دَزُو بُگی که خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، 'اینه، مَردی که نام شی «شاخچه» اَسته؛ اُو از جای خُو نَوده مِیزَنه و خانِه خُداوند ره آباد مُوکُنه. [۱۳] اَرے، اُو خانِه خُداوند ره آباد مُونه و اُو صاحِبِ شِکوه-و-جلال مُوشه و دَ تَخت خُو شِشته حُکمرانی مُوکُنه؛ اُو دَ عِنوانِ پیشوا دَ بَلِه تَخت خُو مُستَقر اَسته و هماهنگی بَینِ هر دُو مقام ره حِفظ مُونه.'

۱۴ امُو تاج بَلدِه حِلِم، طوبیا، بِدَعیا و حین باچِه صِفَنیا دَ عِنوانِ یادگاری دَ خانِه خُداوند مُومَنه. ۱۵ کسای که دُور اَسته میبه و کومَک مُونه که خانِه خُداوند آباد شُنه.» وختی اِی کار شُد شُمو مِیدَنِید که خُداوندِ لَشکرها مَره دَ پیش شُمو رَیی کده. اِی واقِع مُوشه اگه شُمو از آوازِ خُداوند، خُدای خُو قد جان-و-دِل اِطاعَت کنِید.

خُداوند از روزِه ظاهِری بیزار اَسته

۷ ۱ دَ سالِ چارُمِ حُکمرانی

داریوش پادشاه، کلامِ خُداوند دَ روزِ چارُمِ ماهِ نُهُم، یعنی دَ ماهِ کِسلیو دَ زِکریا نازِل شُد، ۲ دَ امزُو غَیت مردُمِ بَیت-ئیل سراصِر و رِگِم-مِلِک ره قد نفرای ازوا رَیی کدُد تا رضای خُداوند ره طلب کُنه ۳ و از پیشوایونِ خانِه خُداوندِ لَشکرها و اَنبیا پُرسان کُنه که، "آیا دَ ماهِ پنجُم ماتَم کُنی و روزه بِگِیری امُو رقم که بَلدِه سال‌های کَلو کدے؟"

۴ پس کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَز مه اَمَده گُفت: ۵ "دَ تمامِ مردُمِ سرزمی و پیشوایو بُگی، 'وختی شُمو دَ ماهِ پنجُم و

ماهِ هفتُم دَ امزی هفتاد سال روزه گِرِفتِید و ماتَم کدِید، آیا بَلدِه رضای ازمه روزه مِیگِرِفتِید؟ ۶ و غَیتِیکه مُوخورِید و وُچی مُوکُنِید، آیا شُمو بَلدِه خودون خُو نَمُوخورِید و بَلدِه خودون خُو وُچی نَمُوکُنِید؟ ۷ کلامی ره که خُداوند دَ وسِیلِه اَنبیای سابِق اِعلان کد، وختِیکه اورُشَلیم قد شارای گِرد-و-بَر خُو جای بُود-و-باش بُود و اَمنیَت دَشت و غَیتِیکه دَ جنُوب و دامَنه‌ها مردُم زِندگی مُوکد، آیا شُمو دَ مُطابِق ازُو عمل کدِید؟ ۸ کلامِ خُداوند بسم دَ زِکریا اَمَده

گُفت: ⑨ "خُداوندِ لَشکرها دَ قَوم خُو اینی رقم گُفتُد، 'قضاوَتِ حقِیقی ره دَ جای بیرِید و دَ یکدِیگِه خُو مِهربانی و دِلسوزی کنِید. ⑩ دَ بَلِه خاتُونوی بیوه، یَتِیما، بیگَنه‌گو و غرِیبا ظُلم نَکنِید و دَ دِلهای خُو دَ خِلافِ یکدِیگِه خُو نقشِه بَد نَکشِید.' ⑪ لیکِن اُونا قبُول نَکد که گوش کُنه و کَله شَخی کده گوشای خُو ره بَند کد تا نَشنَوه. ⑫ اُونا دِلهای خُو ره مِثلِ سنگ سخت کد تا شریعت و کلامی ره که خُداوندِ لَشکرها دَ وسِیلِه روحِ خُو از طرِیقِ اَنبیای سابِق رَیی کدُد نَشنَوه. امزی خاطر غَضَبِ کتّه از طرفِ خُداوندِ

لَشکرها نازِل شُد.

۱۳ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، ʻفقط
امُو رقم که ما کُوی مُوکدُم و اُونا گوش
نَمُوکد، امُو رقم وختِیکه اُونا کُوی مُوکد،
ما ام گوش نَمُوکدُم. ۱۴ پس ما اُونا ره
قد گِردباد دَ مینکلِ تمامِ مِلَّت‌های
تِیت‌پَرَک کدُم که اُونا نَمِیشنَخت. دَ امزی
رقم سرزمِینِ ازوا بعد از بُرده شُدونِ ازوا
بیرو شُد، دَ اندازِه که هیچ کس دَزُو رفت
و اَمَد نَمُوکد، چُون اُونا باعِث شُد که
سرزمِین خوشایَند یگ بیرَنه جور شُنه.ʼ ʼʼ

وعدِه بَرکت بَلدِه اورُشَلیم

۸ ① کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَزمه
اَمَده گُفت: ② "خُداوندِ لَشکرها اینی
رقم مُوگیه، ʿما بَلدِه صَهیون غَیرَتِ کَلو
دَرُم؛ اَرِے، ما قد غَضَبِ سخت بَلدِه شی
غَیرَت دَرُم.ʾ ③ خُداوند اینی رقم
مُوگیه، ʿما دَ صَهیون پس میئُم و دَ مَنِه
اورُشَلیم جای-دَ-جای مُوشُم؛ اوخته
اورُشَلیم «شارِ حق» گُفته مُوشه و کوهِ
خُداوندِ لَشکرها «کوهِ مُقَدَّس.»ʾ ④
خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ʿمَردای
پِیر و خاتُونوی پِیر بسم دَ کوچه‌های

اورُشَلیم مِیشِینه و هر کُدَم شی بخاطرِ عُمرِ کَلو دَ دِست خُو تَیاق مِیگِیره. ۵ و کوچه‌های شار پُر از باچه‌ها و دُخترونی مُوشه که دَ کوچه‌های شی بازی مُونه. ۶ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، اگرچِه اِی توره دَ نظرِ باقی‌مَنده‌های امزی قَوم دَ امزی روزا نامُمکِن معلُوم مُوشه، آیا دَ نظرِ ازمه ام باید نامُمکِن معلُوم شُنه؟ اِی ره خُداوندِ لَشکرها مُوگیه. ۷ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، اینه، ما قَوم خُو ره از سرزمِین شَرق و از سرزمِینِ غَرب نِجات مِیدیُم ۸ و اُونا ره میرُم که دَ اورُشَلیم زِندگی کُنه.

اوخته اُونا قَوم مه مُوشه و ما خُدای ازوا مُوشُم و راستی و عدالت ره دَ جای میرُم.

⑨ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، بیلِید که دِستای شُمو قَوی بَشه، چُون شُمو دَ امزی روزها امی توره‌ها ره از دانِ اَنبیا شِنِیدید، از دانِ اَنبیای که دَ روزِ ایشته شُدونِ تادَوِ خانِه خُداوندِ لَشکرها بَلدِه دُوباره آباد کدون شی حاضِر بُود. ⑩ پیش از روزهای که کارِ آباد کدو دُوباره شُروع شُنه بَلدِه اِنسان و بَلدِه حَیوان هیچ مُزد نَبُود و بَلدِه کسای که بُرو مورفت و

داخِل میمَد از خاطرِ دُشمو هیچ اَمنیَت وجُود نَدَشت، چُون ما پگِ ازوا ره دَ ضِدِ یگدِیگِه شی قرار دَده بُودُم. (۱۱) لیکِن آلی ما قد باقی‌مَنده‌های امزی قَوم رقمِ روزای سابِق رفتار نَمُونُم. اِی ره خُداوندِ لَشکرها مُوگیه. (۱۲) چُون اُونا تُخم ره دَ صُلح-و-اَمنیَت کِشت مُونه، تاکِ انگُور میوِه خُو ره مِیدیه، زمی حاصِل خُو ره مِیدیه و آسمو شبنم خُو ره مُوبارَنه و ما باعِث مُوشُم که باقِیمندِه امزی قَوم صاحِبِ تمامِ امزی چِیزا شُنه. (۱۳) اَی مردُمِ یهُودا و اَی مردُمِ اِسرائیل، شُمو که یگ زمان دَ مینکلِ مِلَّت‌ها نمُونِه لعنت

بُودِید، اینه، ما شُمو ره نِجات مِیدیُم و شُمو نمُونِه بَرکت مُوشِید. ترس نَخورِید، بَلکِه بیلِید که دِستای شُمو قَوی بَشه.

۱۴ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، زمانی که بابه‌کَلونای شُمو قار مَره باله اَوُرد، ما قَصد کدُم که دَ بَلِه شُمو بَلا-و-مُصِیبت بیرُم و ما پشَیمو نَشُدُم؛ ۱۵ لیکِن دَ امزی روزا قَصد دَرُم که بسم دَ حقِ اورُشَلیم و دَ حقِ مردُمِ یهُودا خُوبی کنُم. پس ترس نَخورِید. اِی ره خُداوندِ لَشکرها مُوگیه. ۱۶ چِیزای که شُمو باید انجام بِدِید امیا اَسته: هر کس باید

قد همسایِه خُو تورِه راست ره بُگیه، دَ درگه‌های شار خُو قضاوَتِ دُرُست و سالِم ره دَ جای بیرِید، ۱۷ دَ دِلهای خُو دَ خِلافِ یگدِیگِه خُو نقشِه بَد نَکشِید و قَسمِ دروغ ره دوست نَدَنِید، چُون پگِ امزیا چِیزای اَسته که ما از شی نفرَت دَرُم.' اِی ره خُداوند مُوگیه."

۱۸ کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَز مه اَمَده
گُفت: ۱۹ "خُداوندِ لَشکرها اینی رقم
مُوگیه، 'روزِه ماهِ چارُم، روزِه ماهِ پنجُم،
روزِه ماهِ هفتُم و روزِه ماهِ دَهُم زمانای
خوشی و خوشحالی و عِیدهای خوش بَلدِه

خانَوارِ یهُودا مُوشه. پس راستی و صُلح
ره دوست بِدَنِید.

۲۰ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه،
دَ آینده قَومها و باشِنده های شارای کَلو
دَ اورُشَلیم میبه؛ ۲۱ باشِنده‌های یگ شار
دَ دِیگه شار موره و مُوگیه، "بِیید که
بوری تا درخاست خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند
پیش کنی و رضای خُداوندِ لَشکرها ره
طلب کُنی؛ خود مه ام مورُم." ۲۲ اَرے،
قَومهای کَلو و مِلَّت‌های قَوی میبه تا
رضای خُداوندِ لَشکرها ره دَ اورُشَلیم طلب
کُنه و تا درخاست خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند

پیش کُنه. ۲۳ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم
مُوگیه، ’دَ امزُو روزا دَه نفر از مِلَّت‌های
هر زِبو دامونِ یگ شخصِ یهُود ره مِیگِیره
و مُوگیه، ”مو ره بیل که قد شُمو بوری،
چُون مو شِنِیدے که خُدا قد شُمو
اَسته.“‘‘‘

قضاوَت دَ بَلِه دُشمَنای اِسرائیل

۹ ۱ وَحی:

کلامِ خُداوند دَ بارِه سرزمِینِ
حَدراخ اَسته

و مرکزِ تَوَجُه شی دَمِشق،

چُون چِیمای اِنسانا سُون خُداوند
اَسته،

امُو رقم که از تمامِ
طایفه‌های اِسرائیل
اَسته؛

۲ امچُنان دَ بارِه حمات که قد
حَدراخ سرحد دَره

و دَ بارِه صُور و صَیدون،
اگرچِه اُونا غَدر دانا

اَسته.

③ صُور بَلدِه خُو قلعِه مُستَحکم آباد کد

و نُقره ره رقمِ خاک

و طِلّا ره رقمِ گِلِ کوچه‌ها کوڈ کد.

④ لیکِن آلی خُداوند اُو ره از دارایی شی دُور مُونه

و قلعِه شی ره چَپه کده دَ مَنِه دریا پورته مُوکُنه

و اُو دَ وسِیلِه آتِش قُورت
مُوشه.

⑤ اَشقِلون اُو ره مِینگره و ترس
مُوخوره؛

غَزه سخت پریشان-و-
وَحشَت زَده مُوشه

و عِقرون ام امُو رقم،
چراکه اُمِید ازُو از بَین
رفته.

پادشاه از غَزه نابُود مُوشه

و اَشقِلون جای بُود-و-
باش باقی نَمُومَنه؛

⑥ یگ قَومِ ناخَلَف دَ اَشدود جای-دَ-
جای مُوشه.

و خُداوند مُوگیه:

"ما فَخر-و-غرُورِ
فَلَسطِینیا ره از بَین
مُوبرُم

⑦ و گوشتِ خُون‌تُو ره از دان شی
دُور مُونُم

و چِیزای مُردار ره از قدِ
دَندونای شی.

بعد ازُو باقی‌مَنده‌های ازوا ام
دَزمه تعلُق مِیکِیره

و رقمِ یگ طایفه دَ یهُودا
مُوشه

و مردُمِ عِقرون رقمِ یبُوسیا
باشِندِه اورُشَلیم
مُوشه.

⑧ ما دَ چاردَورِ خانِه خُو قرار

مِیگِیرُم

تا هیچ لشکر دَ اِینجی
تاخت-و-تاز نَکُنه

و هیچ ظالِم دَ بَلِه قَوم مه هُجُوم
نَیره،

چُون آلی نظر مه دَ بَلِه
امزی جای اَسته.“

پادشاهِ آیندِه صَهیون

⑨ ”اَی دُخترِ صَهیون، غَدر خوشی

کُو!

اَی دُخترِ اورُشَلیم، دَ آوازِ
بِلند خوشحالی کُو!

اینه، پادشاهِ تُو دَ پیش تُو مییه؛

اُو عادِل و نِجات دِهِنده
اَسته؛

اُو فروتن اَسته، سوار دَ
بَلِه اُلاغ،

دَ بَلِه یگ کُره، چُوچِه
اُلاغ.

۱۰ ما گاڈی جنگی ره از اِفرایم

و اَسپ ره از اورُشَلیم
نابُود مُونُم؛

کمونِ جنگ مَیده مُوشه

و اُو صُلح-و-آرامِش ره
بَلدِه مِلَّت‌ها اِعلان
مُونه

و پادشاهی ازُو از دریا تا دریا

و از دریای فَرات تا
آخِرای زمی برقرار

مُوشه.

⑪ علاوه ازی، بخاطرِ خُونِ عهد مه که قد تُو اَسته،

ما بَندی‌های تُو ره از سیاه-چاه آزاد مُونُم.

⑫ اَی بَندی‌های که دَ اُمِیدِ آزادی اَستِید، پس دَ قلعِه مُستَحکم خُو بِیید؛

اِمروز اِعلان مُونُم که ما دَز شُمو دُو چند پس

مِیدیُم.

⑬ چُون ما یهُودا ره رقمِ کمون خُو خَم مِیدیُم

و اِفرایم ره تِیر شی جور مُونُم.

اَی صَهیون، ما باچه‌های تُو ره

دَ خِلافِ باچه‌های یونان باله مُونُم،

و از تُو رقمِ شمشیرِ نفرِ جنگی کار مِیگِیرُم.»

اِی ره خُداوند مُوگیه.

ظهُورِ خُداوند

⑭ اوخته خُداوند دَ بَلِه سرِ ازوا ظاهِر مُوشه

و تِیر شی رقمِ آتِشَک موره؛

خُداوند-خُدا شیپُور ره دَ صَدا میره

و دَ مَنِه گِردبادِ جنُوب حَرکت مُونه.

⑮ خُداوندِ لشکرها ازوا حِفاظَت مُوکُنه

و اُونا دُشمنا ره قُورت مُونه و سنگای پَلَخمو ره لَغه کده پیش موره؛

اُونا رقمِ نفرای که شراب وُچی کده بَشه، مَست شُده نعره مِیزَنه

و رقمِ کاسه‌ها و رقمِ گوشه‌های قُربانگاه پُر

خُون مُوشه.

۱۶ دَ امزُو روز خُداوند، خُدای ازوا
اُونا ره نِجات مِیدیه،

اُونا ره که قَوم و گَلِه شی
اَسته؛

چراکه اُونا رقمِ جَواهِراتِ تاج

دَ سرزمِینِ ازُو جَلجَل
مُونه.

۱۷ اُونا چِیقس دِلکش و نُوربَند
اَسته!

غَلّه-و-دانه جوانا ره تَر-و-تازه مُونه

و شِیرِه انگُور دُخترونِ جوان ره.

خُداوند یهُودا و اِفرایم ره بَرکت مِیدیه

۱۰ ① دَ مَوسُمِ بارِشِ بهاری از خُداوند بارِش طلب کنِید،

از خُداوندی که آوُرهای طوفانی
ره جور مُونه

و دَز شُمو بارِشِ پِرَیمو
مِیدیه

و گیاه‌ها ره دَ زمِینِ هر
کس سَوزدِلجی مُونه.

② چُون بُت‌های که دَ خانه پرستِش
مُوشه تورِه باطِل مُوگیه

و پالگِیرا پالِ دروغ
مِینگره؛

خاوهای ره که اُونا بیان مُونه
دروغ اَسته

و اُونا تَسَلی بےفایده
مِیدیه.

امزی خاطر مردُم رقمِ گوسپندو
سرگردو یَه

و از بےچوپونی رَنج
مِینگره.

خُداوند مُوگیه:

(۳) "آتِشِ قار مه دَ ضِدِ چوپونو دَر

گِرِفته

و ما امُو بُزهای نَر ره جَزا
مِیدیُم؛

چُون ما، خُداوندِ لَشکرها فِکر خُو
ره سُون گَلِه خُو، سُون خانَوارِ
یهُودا مِیگِیرُم

و اُونا ره رقمِ اَسپِ جنگی
باشِکوه بَلدِه خُو جور
مُونُم.

④ ازوا سنگِ تادَو،

ازوا میخِ خَیمه،

ازوا کمونِ جنگی،

ازوا جُملِه قومَندانا میبه،
اَرے، پگ شی ازوا
میبه.

⑤ اُونا رقمِ مَردای جنگی دَ غَیتِ
جنگ

دُشمَنای خُو ره دَ مَنِه گِلِ
کوچهها پایمال مُونه؛

اُونا جنگ مُونه، چُون خُداوند قد

ازوا اَسته

و اُونا اَسپسوارا ره
شرمِنده مُوکُنه.

۶ ما خانَوارِ یهُودا ره قَوی مُونُم

و خانَوارِ یوسُف ره نِجات
مِیدیُم.

ما اُونا ره پس میرُم، چراکه دَزوا
دِلسوز اَستُم

و اُونا رقمی مُوشه که
بُگی ما اُونا ره هَی

نَکده بُودُم؛

چُون ما خُداوند، خُدای
ازوا اَستُم و ما جوابِ
دُعای ازوا ره مِیدیُم.

⑦ اوخته مردُمِ اِفرایم رقمِ مَردای
جنگی مُوشه

و دِلهای ازوا خوش
مُوشه رقمی که از
شراب خوش شُده
بَشه.

بچکِیچای ازوا اِی ره دِیده خوشی
مُونه

و دِلهای ازوا دَ حُضُورِ
خُداوند خوشحالی
مُوکُنه.

۸ ما اُونا ره کُوی کده جَم مُونُم،

چراکه ما اُونا ره آزاد
کدیم؛

تِعدادِ ازوا کَلو مُوشه
رقمی که سابِق کَلو

بُود.

⑨ اگرچِه ما اُونا ره دَ مینکلِ مِلَّت‌ها تِیت‌پَرَک کدیم،

ولے اُونا دَ مَملَکَت‌های دُور مَره یاد مُوکُنه

و اُونا قد بچکِیچای خُو زِنده مَنده پس مییه.

⑩ ما اُونا ره از سرزمِینِ مِصر پس میرُم

و از آشُور جم مُونُم؛

ما اُونا ره دَ سرزمِینِ جِلعاد و
لِبنان میرُم

و اُونا از بس که کَلو یَه دَ
اُونجی جای نَمُوشه.

۱۷ اُونا از دریای مُصِیبت تیر مُوشه

و جلپه‌های امزُو دریا ره
مِیزَنه

و تمامِ غَوُجی‌های دریای
نِیل خُشک مُوشه.

غرُورِ آشُور دَ زمی زَده مُوشه

و تَیاقِ پادشاهی مِصر از
بَین مورِه.

۱۲ ما، خُداوند اُونا ره قَوی جور
مُونُم

و اُونا دَ نامِ ازمه تَوَکُل کده
حَرکت مُونه.“

اِی ره خُداوند مُوگیه.

۱۱ ۱ اَی لِبنان، درگه‌های خُو
ره واز کُو

تا آتِش دِرختونِ سَرو تُو ره

قُورت کُنه!

② اَی دِرختِ صَنوبَر، ناله کُو،
چراکه دِرختِ سَرو اُفتَده

و دِرختونِ باشِکوه از بَین
رفته!

اَی دِرختونِ بَلُوطِ باشان، ناله
کنِید،

چراکه جنگلِ بےسر-و-پای
خاک‌اَوار شُده!

③ نالِه چوپونو ره بِشنَوِید،

چُون علَفچَرهای سرسَبزِ
ازوا نابُود شُده!

غُرِشِ شیرها ره بِشنَوِید،

چُون جنگل‌های اُردُن تَباه
شُده!

دُو رقم چوپو

۴ خُداوند، خُدای مه اینی رقم
مُوگیه: "رَمِه ره که بَلدِه کُشتو اَسته
چوپونی کُو. ۵ کسای که اُونا ره
میخَره، اُونا ره مُوکُشه و مُجرِم حِساب

نَمُوشه؛ کسای که اُونا ره سَودا مُونه، هر کُدَم شی مُوگیه، «خُداوند مُتَبارک باد، چُون ما مُعتَبَر شُدیم.» اَرِے، چوپونای ازوا دَ بَلِه ازوا رَحم نَمُونه.» ⑥ چُون خُداوند مُوگیه: «ما دِیگه دَ بَلِه باشِنده‌های امزی سرزمی رَحم نَمُونُم. اینه، ما مردُما ره هر کُدَم شی ره دَ دِستِ همسایِه شی و دَ دِستِ پادشایونِ ازوا تسلِیم مُونُم و اُونا امی سرزمی ره بیرو مُونه و ما هیچ کس ره از دِستِ ازوا خلاص نَمُونُم.»

⑦ پس ما از طرفِ سَوداگرا رَمِه ره

که بَلدِه کُشتو بُود چوپونی کدُم. ما دُو تَیاق گِرِفتُم: یگ شی ره «لُطف» نام کدُم و دِیگِه شی ره «اِتفاق» نام ایشتُم و رمه ره چوپونی کدُم. ⑧ دَ یگ ماه سِه چوپو ره برطرف کدُم، چُون حَوصِلِه مه از دِستِ ازوا سر رسِیدُد و اُونا ام از مه بیزار شُدُد.

⑨ پس ما گُفتُم: "ما شُمو ره دِیگه چوپونی نَمُونُم. اُو که مُردَنی اَسته، بیل که بُمُره و اُو که گُم شُدَنی اَسته، بیل که گُم شُنه و باقی‌مَنده‌ها گوشتِ یگدِیگِه خُو ره بُخوره!"

⑩ اوخته تَیاقی ره که «لُطف» نام

کده بُودُم گِرِفته مَیده کدُم تا عهدی ره مَیده کُنُم که قد تمامِ مردُم بسته کده بُودُم. (۱۱) پس عهد دَ امزُو روز مَیده شُد و سَوداگرای رمه که مَره توخ مُوکد، فامِید که اِی کلامِ خُداوند بُود.

(۱۲) اوخته ما دَزوا گُفتُم: "اگه دَ نظر شُمو خُوب معلُوم مُوشه، مُزد مَره بِدِید؛ اگه نَمُوشه، نَدِید." پس اُونا بَلدِه مُزد مه سی مِثقال نُقره تُول کده دَد. (۱۳) دَ امزُو غَیت خُداوند دَز مه گُفت: "اُو ره بَلدِه کُوزه‌گَر پورته کُو، "امُو قِیمَت ره که دَ نظرِ ازوا غَدر کَلو بُود و اُونا اَرزِشِ ازمه

دَنِسته بُود. پس ما امُو سی مِثقال نُقره ره گِرِفته دَ خانِه خُداوند بَلدِه کُوزه‌گَر پورته کدُم. ⑭ بعد ازُو تَیاقِ دوّمی ره که «اِتفاق» نام ایشته بُودُم مَیده کدُم تا بِراری-و-اِتفاقی ره که دَ بَینِ یهُودا و اسرائیل بُود مَیده کنُم.

⑮ اوخته خُداوند دَز مه گُفت: "بسم اَسبابِ چوپونی ره بَلدِه خُو بِگِیر، اَسبابِ چوپونِ بیغَم-باش ره. ⑯ چُون اینه، ما یگ چوپو ره دَ امزی سرزمی باله مُونُم که دَ غَمِ گوسپندوی گُم شُده نِییه، گوسپندوی سرگردو ره طلب نَمُونه، زخمی‌ها ره

تَداوی نَمُوکُنه و صِحتمَندا ره پروَرِش نَمُونه، بَلکِه گوشتِ چاغی‌ها ره مُوخوره و تنها شنگکای ازوا ره کنده پورته مُوکُنه.

⑰ وای دَ حالِ چوپونِ بیکارِه

که رمه ره سر-ایله میله!

بیل که شمشیر دَ بَلِه بازُوی شی

و چِیمِ راست شی حَمله کُنه!

بیل که بازُوی شی کامِلاً
خُشک شُنه

و چِیمِ راست شی بیخی کور
شُنه!"

نابُودی دُشمَنای اورُشَلیم

۱۲ ۱ وَحی؛ کلامِ خُداوند دَ بارِه
اِسرائیل.

خُداوندی که آسمونا ره اَوار کد، تادَوِ
زمی ره ایشت و روحِ اِنسان ره دَ مَنِه ازُو
شکل دَد اینی رقم مُوگیه: ۲ "اینه، ما
اورُشَلیم ره بَلدِه تمامِ قَومهای چارطرف
شی یگ پیلِه سرگَنگسی جور مُونُم؛ اِی دَ
خِلافِ یهُودا ام رُخ مِیدیه دَ غَیتِیکه

اورُشَلیم محاصِره مُوشه. ۳ دَ امزُو روز
ما اورُشَلیم ره بَلدِه تمامِ قَومها یگ سنگِ
گِرَنگ جور مُونُم؛ پگِ امزُو کسا که اُو ره
باله مُونه خود ره سخت زخمی مُونه.
باوجُودِ ازی پگِ مِلَّتهای زمی یگجای
شُده دَ خِلافِ ازُو میبه.» ۴ خُداوند
مُوگیه: «دَ امزُو روز ما تمامِ اَسپو ره دَ
وَحشَت مِیندَزُم و سوارای ازوا ره دُچارِ
دیونَگی مُونُم. لیکِن نظر مه دَ بَلِه خانَوارِ
یهُودا اَسته دَ غَیتِیکه پگِ اَسپونِ قَومها ره
دُچار کوری مُونُم. ۵ اوخته رهبرای
یهُودا قد خودون خُو مُوگیه، 'باشِنده‌های
اورُشَلیم دَ وسِیلِه خُداوندِ لَشکرها، خُدای

خُو قُوَت پَیدا کده.

⑥ دَ امزُو روز ما رهبرای یهُودا ره رقمِ آتِشدانِ پُر آتِش دَ بَلِه کوڈِ چیو و رقمِ اَلَنگِه آتِش دَ مینکلِ قَودههای گندُم جور مُونُم و اُونا پگِ قَومهای چارطرف خُو ره از راست و چَپ قُورت مُونه و مردُمِ اورُشَلیم بسم دَ جای خُو یعنی دَ اورُشَلیم جای-دَ-جای مُوشه.

⑦ ما، خُداوند خَیمههای یهُودا ره اوّل نِجات مِیدیُم تا شان-و-شَوکتِ خانَوارِ داوُود و شان-و-شَوکتِ باشِندههای اورُشَلیم از باقی یهُودا کده باله نَبَشه. ⑧

دَ امزُو روز ما، خُداوند از باشِنده‌های اورُشَلیم حِفاظَت مُونُم تا ضعِیف‌تَرِینِ ازوا دَ امزُو روز رقمِ داوُود بَشه و خانَوارِ داوُود رقمِ خُدا، رقمِ ملایکِه خُداوند پیش پیشِ ازوا بوره. ⑨ دَ امزُو روز ما باله مُوشُم تا پگِ مِلَّت‌های ره که دَ خِلافِ اورُشَلیم میِیه نابُود کنُم.

ماتَم بَلدِه کسی که نَیزه خورده

⑩ و ما دَ بَلِه خانَوارِ داوُود و باشِنده‌های اورُشَلیم روحِ دِلسوزی و عُذر-و-زاری مِیریزَنُم تا اُونا سُون ازمه توخ

کُنه، سُون کسی که اُونا قد نَیزه زَده. اُونا بَلدِه ازُو رقمی ماتَم مُونه که یگ نفر بَلدِه باچِه یگانِه خُو ماتَم مُوکُنه و بَلدِه ازُو رقمی چخرای تَلخ مُونه که یگ نفر بَلدِه باچِه اوّلباری خُو چخرای تَلخ مُوکُنه. (۱۱) دَ امزُو روز دَ اورُشَلیم غَدر ماتمِ کٹه گِرِفته مُوشه، رقمِ ماتمی که دَ هدَدرِمون دَ اَواری مِگِیدو گِرِفته مُوشه. (۱۲) تمامِ سرزمی ماتَم مُونه، هر اَولادِ بابه علَیدِه خُو: اَولادِ بابه‌های خانَوارِ داوُود علَیده و خاتُونوی ازوا علَیده، اَولادِ بابه‌های خانَوارِ ناتان علَیده و خاتُونوی ازوا علَیده، (۱۳) اَولادِ بابه‌های خانَوارِ لاوی علَیده و

خاتُونوی ازوا علَیده، اَولادِ بابه‌های
خانَوارِ شِمعی علَیده و خاتُونوی ازوا
علَیده ⑭ و پگِ اَولادِ بابه‌های
باقی‌مَنده، هر اَولادِ بابه علَیده و خاتُونوی
ازوا علَیده.“

پاکی از گُناه

۱۳ ① دَ امزُو روز بَلدِه خانَوارِ
داوُود و باشِنده‌های اورُشَلیم یگ چشمه
واز مُوشه تا اُونا ره از گُناه و نجاسَت
پاک کُنه.

② خُداوندِ لَشکرها مُوگیه: ”دَ امزُو

روز ما نام‌های بُت‌ها ره از سرزمِینِ اِسرائیل نابُود مُونُم تا اُونا دِیگه یاد نَشُنه؛ علاوه ازی ما اَنبیای دروغی و روحِ ناپاک ره ام از سرزمِینِ اِسرائیل از بَین مُوبرُم.

۳ و اگه باوجُودِ ازی کُدَم کس نَبُوَت کُنه، آته و آبِه شی که اُو ره دَ دُنیا اَوُرده، دَزُو مُوگیه، «تُو نَباید زِنده بُمَنی، چراکه تُو دَ نامِ خُداوند دروغ مُوگی.» و دَ حالِیکه اُو نَبُوَت مُونه، آته و آبِه شی که اُو ره دَ دُنیا اَوُرده اُو ره از دَمِ تیغ تیر مُونه.

۴ دَ امزُو روز اَنبیا، هر کُدَمِ امُو

ازوا وختِیکه نَبُوَت مُونه از رویای خُو شرمِنده مُوشه و چَپَنی که از مُوی جور شُده بَلدِه بازی دَدو نَمُوپوشه، ۵ بَلکِه هر کُدَمِ ازوا مُوگیه، «ما نَبی نِیَستُم، بَلکِه کِشت کُنِندِه زمی اَستُم، چُون امی زمی از جوانی مه مُلک مه بُوده.» ۶ و اگه کُدَم کس ازوا پُرسان کده بُگیه، «اِی زَخم‌های که دَ جِسم تُو اَسته، سَبَب شی چی بُوده؟» اُو دَ جواب شی مُوگیه، «اِی زَخم‌های اَسته که دَ خانِه دوستای خُو خوردیم.»

چوپو و گوسپندو

⑦ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه:

"اَی شمشیر، دَ ضِدِ
چوپون مه باله شُو،

دَ ضِدِ مردی که همدِست
مه اَسته.

چوپو ره بِزَن که گوسپندو
تِیت‌پَرَک شُنه؛

ما دِست خُو ره دَ خِلافِ
ریزه‌گو باله مُونُم."

⑧ خُداوند مُوگیه: "دَ تمامِ سرزمی

دُو حِصّه نابُود شُده از بَین
موره

و حِصِّه سِوّم دَزشی زِنده
باقی مُومَنه.

۹ و ما امی حِصِّه سِوّم ره از مَنِه
آتِش تیر کده

اُونا ره پاک مُونُم، رقمی که
یَگو کس نُقره ره پاک
مُونه

و اُونا ره آزمایش مُونُم، رقمی

که طِلّا آزمایش مُوشه.

اُونا نامِ ازمه ره مِیگِیره

و ما جوابِ دُعای ازوا ره
مِیدیُم.

ما مُوگیُم، «اُونا قَوم مه اَسته،

و اُونا مُوگیه، «خُداوند،
خُدای مو اَسته.»»

پادشاهی خُداوند دَ اورُشَلیم

۱۴ ① اینه، روزی میِیه که خُداوند

تعیِین کده و مال-و-دَولتِ غارَت شُدِه شُمو دَ پیشِ رُوی شُمو تقسِیم مُوشه.

۲ چُون خُداوند مُوگیه: "ما تمامِ مِلَّت‌ها ره دَ خِلافِ اورُشَلیم بَلدِه جنگ جَم مُونُم؛ شار گِرِفته مُوشه، خانه‌ها غارَت مُوشه و خاتُونو بےعِزَت مُوشه؛ نِیمِ شار دَ اسِیری بُرده مُوشه، لیکِن باقی مردُم از شار هَی نَمُوشه."

۳ اوخته خُداوند بُرو میِیه و قد امزُو مِلَّت‌ها جنگ مُونه رقمی که دَ روزِ جنگ جنگ مُوکُنه. ۴ دَ امزُو روز پایای ازُو دَ بَلِه کوهِ زَیتُونِ که رُوی دَ رُوی اورُشَلیم دَ

طرفِ شَرق اَسته ایسته مُوشه و کوهِ زَیتُون از شَرق تا غَرب دُو شَق مُوشه و یگ دَرّه غَدر کٹه دَ وجُود میبه؛ نِیمِ کوه طرفِ شمال موره و نِیمِ دِیگه شی طرفِ جنُوب.

۵ و شُمو سُون دَرّه که دَ مینکلِ کوه‌ها دَ وجُود اَمَده دُوتا مُونِید، چُون دَرّه بَینِ کوه‌ها تا آصَل مِیرَسه و شُمو رقمی دُوتا مُونِید که دَ روزای پادشاهی عُزیا پادشاهِ یهُودا از زِلزِله دُوتا کدِید. اوخته خُداوند، خُدای مه میبه و تمامِ مُقَدَّسِین ام قد شی قَتی.

۶ دَ امزُو روز نُور از آفتَو گِرِفته

مُوشه و ماهتَو و سِتاره‌ها روشَنی نَمِیدیه؛

⑦ باوجُودِ ازی دَ اُونجی دَوامدار روز اَسته --اُو ره خُداوند مِیدَنه-- و روز و شاو وجُود نَدره، چُون دَ اُونجی دَ غَیتِ شام ام روشَنی اَسته.

⑧ دَ امزُو روز آوهای زِنده از اورُشَلیم جاری مُوشه، نِیم شی طرفِ دریای مُرده و نِیم شی طرفِ دریای مدِیترانه مورە؛ اُو تایستو و زِمِستو جاری اَسته.

⑨ خُداوند دَ بَلِه تمامِ زمی پادشاه مُوشه؛ دَ امزُو روز یگ خُداوند و یگ نام

پرَستِش مُوشه.

۱۰ تمامِ سرزمی از جِبَع تا رِمّون که طرفِ جنُوبِ اورُشَلیم اَسته دَ اَواری تَبدِیل مُوشه، لیکِن اورُشَلیم دَ بِلندی دَ جای خُو باقی مُومَنه از درگِه بِنیامِین تا منطقِه درگِه اوّل تا درگِه نَوش و از بُرجِ حَنَنئیل تا چرخُشت‌های انگُورِ پادشاه. ۱۱ و اورُشَلیم جای بُود-و-باش مُوشه، چُون اُو دِیگه هرگِز محکُوم دَ نابُودی نَمُوشه؛ اَرے، اورُشَلیم اَمنیَتِ کامِل مِیدَشته بَشه.

۱۲ تمامِ قَوم‌های که جنگ ره دَ خِلافِ اورُشَلیم دَر مِیدیه، خُداوند اینی بَلا

ره دَ بَلِه ازوا میره: گوشتِ ازوا دَ حالِیکه اُونا قد پایای خُو ایسته یَه مِیتَکه، چِیمای ازوا دَ کاسِه خُو پُوچَک مُوشه و زِبونِ ازوا دَ دانِ ازوا رِیشه رِیشه مُوشه. (۱۳) دَ امزُو روز وَحشَتِ کٹه از طرفِ خُداوند دَ بَلِه ازوا میبه؛ هر کُدَمِ ازوا دِستِ یگدِیگِه خُو ره مِیگِیره و دِستِ یگ دَ خِلافِ دِیگه باله مُوشه. (۱۴) یهُودا ام دَ اورُشَلیم جنگ مُونه و مال-و-دَولتِ تمامِ مِلَّت‌های چارطرف که طِلّا، نُقره و کالاهای غَدر پِرَیمو اَسته، دَ عِنوانِ وُلجه جَم مُوشه. (۱۵) و امی رقم یگ بَلا دَ بَلِه اَسپو، قاطِرا، اُشتُرا، اُلاغ‌ها و تمامِ حَیوانای که دَ امزُو

خَیمه‌گاه‌ها اَسته میبه.

۱۶ اوخته از تمامِ مِلَّت‌های که دَ
خِلافِ اورُشَلیم اَمَده پگِ کسای که زِنده
مُومَنه هر سال سربَله موره تا پادشاه،
یعنی خُداوندِ لَشکرها ره پرَستِش کُنه و
عِیدِ خَیمه‌ها ره برگُزار کُنه. ۱۷ اگه کُدَم
قَومِ زمی سربَله دَ اورُشَلیم بَلدِه پرَستِشِ
پادشاه، یعنی خُداوندِ لَشکرها نَروه، دَ بَلِه
ازوا بارِش نَمُوباره. ۱۸ اگه مردُمِ مِصر
سربَله نَروه و حاضِر نَشُنه، دَ بَلِه ازوا امُو
بَلا نازِل مُوشه که خُداوند دَ بَلِه مِلَّت‌های
که سربَله نَروه و عِیدِ خَیمه‌ها ره برگُزار

نَکُنه، نازِل مُونه. ⑲ اینَمی جَزای مِصر و جَزای پگِ مِلَّت‌های اَسته که سربَله نَرَوه و عِیدِ خَیمه‌ها ره برگُزار نَکُنه.

⑳ دَ امزُو روز دَ زَنگوله‌های اَسپ‌ها «مُقَدَّس بَلدِه خُداوند» نوِشته مُوشه و دیگ‌های خانِه خُداوند رقمِ کاسه‌های پیشِ رُوی قُربانگاه مُقَدَّس مُوشه. ㉑ دَ حقِیقت تمامِ دیگ‌های اورُشَلیم و یهُودا بَلدِه خُداوندِ لَشکرها مُقَدَّس مُوشه تا پگِ کسای که قُربانی مُونه بییه و ازوا بَلدِه پُخته کدونِ گوشتِ قُربانی اِستِفاده کُنه. دَ امزُو زمان دِیگه هیچ سَوداگری دَ خانِه

خُداوندِ لَشکرها وجُود نَمِیدَشته بَشه.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
afghanbibles.org © آزرگي